

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

LIZA DALBY

Povestea doamnei Murasaki

Traducere din limba engleză și note de
DIANA TIHAN

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ioana Petridean
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Ioana Vilcu
DTP: Andreea Dobreci, Carmen Petrescu

Tipărit la Ganesha Publishing House

LIZA DALBY
THE TALE OF MURASAKI
Copyright © 2000 by Liza Dalby
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2014,
pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DALBY, LIZA
Povestea doamnei Murasaki / Liza Dalby;
trad.: Diana Tihan. – București: Humanitas Fiction, 2014
ISBN 978-973-689-798-6
I. Tihan, Diana (trad.)
821.111(73)-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684 194

*Lui Michael
și lui Marie, lui Owen și lui Chloe*

Cuvânt înainte

În limba japoneză, cuvântul „poveste“, *monogatari*, este sinonim cu narațiune – ad litteram, o istorisire a faptelor. Este posibil ca într-o poveste să apară întrețesute și fire groase de realitate, dar, ca gen, povestea este considerată ficțiune. Cea mai renumită poveste din întreaga literatură japoneză este *Povestea lui Genji* (*Genji monogatari*)¹ – operă de mari dimensiuni, scrisă în secolul al XI-lea de către doamna de curte Murasaki Shikibu.

Eroina principală a *Poveștii doamnei Murasaki* este chiar autoarea acestei lucrări grandioase. Am așezat într-o biografie imaginară fragmentele istorice rămase din jurnalul ei, aproape la fel cum un vas antic este reconstituit prin inserarea fragmentelor originale într-un recipient modern de lut – am făcut, așadar, un fel de arheologie literară. Conturul vestigiilor dictează structura vasului, așa încât povestea mea este scrisă sub formă de jurnal poetic, un gen literar bine reprezentat în vremea lui Murasaki. Materialul folosit în procesul de reconstrucție este nou, dar l-am combinat cu sensibilități, credințe și preocupări de secol XI.

Toate poemele îi aparțin lui Murasaki sau celor cu care a purtat dialoguri versificate. Poezia, în forma fixă *waka* (precursorul *haiku*-lui), era una dintre principalele căi de comunicare pentru cei din anturajul lui Murasaki. *Waka* din colecția de poeme

1 Prima ediție în limba română, apărută sub titlul *Genji*, în 1969, la Editura pentru Literatură Universală, în traducerea lui Henriette Yvonne Stahl, din limba franceză, este o variantă prescurtată și fragmentată a originalului. Traducerea completă în limba română a romanului nu a fost încă publicată.

transmise până la noi sunt adesea însoțite de scurte titluri ce oferă indicii despre circumstanțele în care au fost compuse. Pe baza acestora mi-am construit eu povestea.

Mi-am imaginat că Murasaki și-a scris memoriile la sfârșitul vieții și că ele au fost găsite, după moartea ei, de către fiica sa, Katako.

LIZA DALBY

Dramatis personae

BUDDHA AMIDA Buddha din Paradisul Pământului Pur, unde sperau să rească cei care credeau în Amida.

ATSUHIRA, PRINȚ (1008-1036) A domnit sub numele de împăratul Go-Ichijō din 1016 până în 1036. Fiul lui Ichijō și al lui Shōshi; nepotul lui Michinaga.

ATSUYASU, PRINȚ (998-1018) Fiul împăratului Ichijō și al primei sale împărătese, Teishi. A fost împiedicat să devină prinț moștenitor de către Michinaga, în favoarea fiilor lui Shōshi. „MĂTUȘICA“ Autoarea *Jurnalului vremelniceii*, rudă îndepărtată cu Murasaki.

BICHI, PRINȚESĂ (1000-1008) Fiica împăratului Ichijō și a împărătesei Teishi, care a murit la nașterea copilei.

CHIFURU Prietena din copilărie a lui Murasaki.

DAINAGON, DOAMNA Nepoata lui Rinshi, aflată în slujba împărătesei Shōshi. Cunoscută drept una dintre țiitoarele lui Michinaga.

FUJI Porecla din copilărie a lui Murasaki.

FUYUTSUGU, FUJIWARA (775-826) Ministru de seamă în timpul domniei împăratului Ninmyō, cu rol important în perfecționarea canonului privind arta esențelor parfumate. Strămoșul vestitei familii Fujiwara.

GENSHI (891?-1002) Consoarta prințului moștenitor Okisada; sora lui Korechika.

ICHIJŌ, ÎMPĂRAT (980-1011) Cel de-al șazeci și șaselea suveran al Japoniei, care a domnit în cea mai mare parte din timpul vieții lui Murasaki.

IZUMI SHIKIBU Poetă renumită, contemporană cu Murasaki Shikibu.

- JYO, MAESTRU (Jyo Shichang) Oficial chinez care a condus în Echizen o delegație menită să însoțească înapoi în China, în 997, un grup de marinari chinezi naufragați în Japonia.
- KANE'IE, FUJIWARA (929-990) Unul dintre cei mai puternici lideri ai clanului Fujiwara, care a consolidat hegemonia familiei asupra regenței. Tatăl împărătesei Senshi. A avut trei fii, care au devenit regenți: Michitaka, Michikane și Michinaga. Soțul necredincios al autoarei *Jurnalului vremelniceii*.
- KANETAKA, FUJIWARA (985-1053) Fiul lui Michikane. Patronul ficei lui Murasaki, Katoko.
- KATAKO (999-1083) Unica fiică a lui Murasaki.
- KAZAN, ÎMPĂRAT RETRAS (968-1008) A domnit ca al șaizeci și cincilea împărat al Japoniei doar doi ani, înainte de a fi păcălit să se călugărească de către Michikane.
- KENSHI, ÎMPĂRĂTEASĂ (994-1027) A două fiică a lui Michinaga și a lui Rinshi; sora mai mică a lui Shōshi. A devenit împărăteasă când soțul ei a preluat tronul, după moartea împăratului Ichijō, în 1012.
- TRANDAFIR DOMNESC (KERRIA ROSE) Prietena lui Murasaki din copilărie, devenită călugăriță.
- KINTŌ, FUJIWARA (966-1041) Unul dintre cei mai influenți arbitri ai vieții culturale de la curte în vremea lui Murasaki. Cunoscut drept cărturar, muzician, critic literar și poet de limbă japoneză și chineză.
- KODAYŪ, DOAMNA Poetă renumită, contemporană și companionă a lui Murasaki la curte.
- KORECHIKA, FUJIWARA (973-1010) Fiul regentului Michitaka; fratele împărătesei Teishi.
- KOSHŌSHŌ, DOAMNA (?-1013) Una dintre doamnele de onoare ale împărătesei Shōshi; prietenă apropiată a lui Murasaki; vreme îndelungată amanta lui Michinaga.
- MICHINAGA, FUJIWARA (966-1027) Fiul lui Kane'ie, preia regenta după moartea fratelui său Michikane. Cel mai puternic dintre regenții Fujiwara. Tatăl împărătesei Shōshi și al altor două împărătese.
- MICHITAKA, FUJIWARA (953-995) Fiul lui Kane'ie; tatăl împărătesei Teishi și al lui Korechika. Regent între 990 și 995.

MING-GWOK Prietenul chinez al lui Murasaki și fiul Maestrului Jyo.

MURAKAMI, ÎMPĂRAT (926-967) Al șazeci și doilea suveran. Domnia lui de douăzeci de ani a fost considerată o perioadă înfloritoare pentru arte.

MURASAKI (MURASAKI NO UE) Personaj din *Povestea lui Genji*.

MURASAKI SHIKIBU (973?-?) Autoarea *Poveștii lui Genji*.

NOBUNORI, FUJIWARA (980?-1011) Fratele mai mic, de sânge, al lui Murasaki.

NOBUTAKA, FUJIWARA (950?-1001) Soțul lui Murasaki.

NORIMICHI, FUJIWARA (996-1075) Al doilea fiu al lui Michinaga și al lui Rinshi.

OKISADA, PRINȚ MOȘTENITOR (976-1017) A devenit împăratul Sanjō, după moartea lui Ichijō.

RINSHI, MINAMOTO (964-1053) Principala soție a lui Michinaga, mamă a șase copii frumoși și inteligenți – doi fi și patru fiice.

RURI Prietena nonconformistă din copilărie a lui Murasaki.

SAEMON NO NAISHI, DOAMNA Una din doamnele de onoare de la palat.

SAISHŌ, DOAMNA Doamnă de onoare de rang înalt din suita împărătesei Shōshi.

SANENARI, FUJIWARA (975-1044) Maestru asistent în gospodăria Maiestății Sale împărăteasa. Murasaki pare să-l fi îndrăgit, socotind după câteva întâmplări menționate în jurnalul ei.

SEI SHŌNAGON (966?-?) Autoarea unei colecții de eseuri strălucite, cunoscute sub titlul de *Însemnări de căpătâi* (*Makura no sōshi*), în care și-a notat observațiile pătrunzătoare despre oameni, viața la curte și estetica naturii.

SENSHI, ÎMPĂRĂTEASA-MAMĂ (962-1001) Fiica lui Kane'ie; sora lui Michinaga; mama împăratului Ichijō. Figură politică de referință, după ce fiul său devine împărat în 986.

SHŌSHI, ÎMPĂRĂTEASA (988-1074) Fiica cea mare a lui Michinaga și a lui Rinshi. Se căsătorește cu împăratul Ichijō la vârsta de treisprezece ani, mamă a doi împărați.

TAKA'IE, FUJIWARA (979-996) Fiul lui Michitaka; fratele lui Korechika, împreună cu care a fost exilat pentru trădare împotriva lui Michinaga.

TAKAKO Sora mai mare a lui Murasaki.

TAMETOKI, FUJIWARA (945-1020) Tatăl lui Murasaki.

TEISHI, ÎMPĂRĂTEASĂ (976-1000) Fiica lui Michitaka; sora lui Korechika. Prima împărăteasă a lui Ichijō.

YORIMICHI, FUJIWARA (992-1074) Fiul cel mare al lui Michinaga și al lui Rinshi.

Scrisoarea lui Katako

Eram însărcinată cu tine când a murit mama, dar mă simteam mult mai rău decât era firesc. Greșurile mă copleșeau adesea în valuri și nu le puteam ține în frâu decât cu lămâi proaspete. Răzuită, coaja galbenă și noduroasă de *yuzu*¹ răspândea o boare aromată, pe care o sorbeam cu nesaț ca să potolesc răul ce-mi venea pe gât. Dar cel mai adesea mă lăsam pradă slăbiciunii scârbavnice. Doar cu săculeți plini de coajă de *yuzu* și de mandarină, ascunși în mânecă, am fost în stare să rezist până la capăt la înmormântarea mamei. Trăia în pustnicie de multă vreme. La auzul veștii despre moartea ei, unii chiar s-au minunat că nu murise mai demult.

Bunica ta a fost vestita doamnă care a scris *Povestea lui Genji*. Carte de dragoste și de ascuțită observație, s-a ivit strălucitoare ca o lună plină pe cerul întunecat. Nimeni nu mai citise înainte ceva asemănător. Cartea i-a adus mamei faimă și recunoaștere în timpul vieții. Dar eu tot am rămas uimită de mulțimea de oameni care s-au adunat la slujba ei de îngropăciune. Cel puțin douăsprezece doamne au răbdat neajunsurile unei călătorii de o zi întreagă până la Templul Ishiyama. Pesemne că erau cititoare ale cărții lui *Genji* care prețuiau mai mult viața din poveștile mamei decât pe soții lor plicticoși sau necazurile din casele lor.

Sunt sigură că mama s-a retras în pustnicie ca să se elibereze din chingile lui *Genji*. Lucrarea ajunsese să-i învâluie viața. Însă *Genji* era, în același timp, copilul ei. I-a dat viață și l-a hrănit,

¹ Fruct din familia citricelor, asemănător cu o lămâie, de dimensiuni mai mici și cu un parfum aparte.

iar el, ca orice copil, a crescut mare și în cele din urmă s-a desprins de sub aripa ei. Eu am fost un copil mult mai ascultător decât cartea. Niciodată nu i-am dat atât de multe prilejuri de îngrijorare ca Genji.

Lumea era vrăjită de eroina din roman și poate de aceea toți o confundau pe mama cu ea. Atunci când a intrat în slujba Ma-iestății Sale, i-au dat numele de Murasaki. Cititorii poveștii erau încredințați că o cunoșteau pe mama, pentru că o știau pe Murasaki a lui Genji. De bună seamă că ea ajunsese să se sature de scrisorile și de vizitele primite din partea oamenilor de toate rangurile, chiar și a personalităților de la curte, pe care, desigur, nu putea să le ignore. S-a ajuns până într-acolo încât cititorii deveniseră atât de legați de personaje, că stăruiau pe lângă mama să plăsmuiască înadins tot felul de întâmplări pentru a le împlini închipuirile. Ba chiar începuseră să aibă așteptări de la Genji, iar mama, sunt sigură, obosise și ea, la rândul ei, să se ridice mereu la înălțimea așteptărilor și să le țină piept.

Tot datorită lui Genji, mama a fost invitată să facă parte din suita împărătesei. Trebuie să i se fi părut un adevărat miracol – o văduvă toabă de carte cum era ea, ridicată dintr-odată din întuneric la strălucirea orbitoare a salonului împărătesc. Scrierile despre Genji au adus-o în atenția prințului Michinaga, cel care controla împărăția și cârmuia țara în fapt, nu cu numele. Ori-care ar fi fost relația mamei cu Michinaga, Genji a fost în mare parte răspunzător.

Părinții zămislesc copii și le dau drumul în lume, rugându-se apoi să capete faimă bună, să ajungă într-o poziție potrivită sau măcar să nu devină o rușine. Părinții pot să-i povățuiască, astfel încât ei să aibă puterea de a îndura karma cu care s-au născut. Dar până la urmă copiii fac tot ce vor ei. Înfrâurirea vieții de dinainte se face simțită în feluri pe care nu avem cum să le bănuim. Ca părinți, ne resemnăm cu acest gând. Dar o operă literară este un copil perfid. Odată adus pe lume, își vede de drum fără să-și ceară iertare, fără să poată suferi nici o înfrâurire din afară, legând prietenii și făcându-și dușmani de unul singur.

Poate că totuși nu se deosebește așa de mult de un copil în carne și oase.

Manuscrisul a fost ca un frate mai mare pentru mine, din clipa în care m-am născut. El îi fura tot timpul mamei, cerându-i atenție, ca orice băiat egoist. Nu pleca niciodată și nici nu-și împușina pretențiile. În copilărie am fost tare invidioasă pe el, dar până la urmă am căzut și eu pradă farmecului său.

Nu m-am întâlnit prea des cu mama în anii ei de călugărie. Viața mea la curte decurgea destul de bine, iar pe vremea aceea mă aflam sub protecția sfetnicului Kanetaka, un nepot al prințului consort Michinaga. Purtam în pântec copilul lui – pe tine – când a murit Murasaki.

Credeam că nu mă voi mărita niciodată. Dar cum aș fi putut să cunosc legăturile predestinate și măririle ce aveau să-mi apară în cale? Nu îmi făceam griji pentru viitorul meu, fiindcă nici mama nu-și făcea. Nu m-ar fi părăsit la șaisprezece ani dacă n-ar fi simțit că viitorul meu era bine așezat.

Mireasma suavă a florilor de cireș îmi va aduce mereu aminte de plecarea mamei din lumea noastră. De îndată ce am ieșit din câmpul funerar presărat cu nisip, am trecut pe sub două șiruri de cireși înfloriți în negura dimineții. Pe măsură ce soarele încălzea pământul și ceața se risipea, un miros diafan începea să umple aerul. Nimeni nu apreciază floarea de cireș pentru mireasma ei – îi lipsește aroma tare și dulce a florii de prun –, dar în aerul liber de la țară, adunate la un loc, florile de cireș păreau să aibă un parfum nespus de gingaș.

Duceam urna cu cenușa lui Murasaki pe drumul de întoarcere la templul familiei noastre. Bunicul Tametoki ar fi trebuit să facă asta, dar el se ferise să aibă un rol oficial la ceremonie, îngrozit de faptul că la cei șaptezeci și patru de ani ai săi își îngropase deja toți copiii. Clătinându-și capul lui cărunt, asemenea uneia dintre acele maimuțe-macac morocănoase pe care le-am văzut pe potecile de munte, bunicul se tânguia întruna, ba pentru norocul de a fi avut mereu o sănătate bună, ba pentru moartea fiicei sale.

În luna următoare, am călătorit pentru ultima oară până la chilia mamei, de lângă Templul Kiyomizu, ca să-i adun lucrurile. Știam că nu aveau să fie foarte multe, pentru că deja își dăduse de pomană instrumentele muzicale, cărțile și – desigur, cu multă vreme înainte – toată îmbrăcămintea de mătase fină pe care o purtase la curte. Mai rămăseseră câteva haine bune de iarnă, vătuite, pe care le-am lăsat de pomană la templu, precum și sutrele pe care le copiasse cu scrisul ei elegant. Am izbutit să recuperez singurele lucruri pe care mi le doream: piatra pentru cerneală¹, de culoare albastru-închis, un set de pensule de caligrafie și un suport de pensule chinezesc, din celadon, în forma celor cinci munți². Când m-am aplecat la măsura ei joasă de scris, am mai observat un teanc de hârtii, rulate strâns și învelite într-o bucată de mătase verzuie. Am socotit că erau scrisori vechi, pe care le păstrase pentru hârtie, ca să copieze pe ele alte sutre, și m-am hotărât să le iau cu mine, pentru a le folosi la exercițiile mele de caligrafie. Hârtia nu este ieftină, așa că m-am gândit să le dau întrebuințarea pe care le-o pregătise mama. Preotul de la templu a fost însă tare dezamăgit. Oameni ca el sunt întotdeauna în căutare de foi nescrise.

M-am luat cu una, cu alta și după ce m-am întors la curte a început arșița, dar grețurile tot nu m-au lăsat, așa cum mă asiguraseră bătrânele. Așa se face că, în cele din urmă, nici nu m-am mai uitat pe hârtiile mamei decât abia în luna a douăsprezecea, după ce te-ai născut tu.

Ții minte ce tevdură au iscat scrierile bunicii tale! După moartea ei, Murasaki a devenit subiect de cleveteli aprinse, întocmai ca pe vremea când trăia la curte. Cum lumea încă citea cu pasiune

1 Cerneala tradițională japoneză este solidă și are forma unor bețe. Trusa de caligrafie conține o piatră de formă dreptunghiulară, prevăzută cu un căuș. Obiectul servește atât pentru obținerea cernelii lichide, prin frecarea bețelor înmuiate în apă de suprafața pietrei, cât și pe post de călimară.

2 În tradiția taoistă chineză, cei cinci munți sacri sunt asociați cu cele cinci puncte cardinale din geomanție: est, vest, sud, nord și centru. În Japonia, sistemul celor cinci munți desemnează o rețea de temple Zen.

povestea prințului Genji, mă rugau mereu să mediez între doi cititori care aveau variante diferite, de obicei din pricină că doamnele de la curte făcuseră greșeli când copiaseră textul. Nu știu cum se întâmpla, dar capitole întregi ajungeau să fie amestecate și, uneori, chiar lipseau cu totul din unele variante. Am încercat să păstrez pentru mine, în ordinea cuvenită, un set complet, îngăduindu-le cititorilor să-l consulte atunci când apăreau nelămuriri. Apoi, mai erau și poeziile mamei, din care unele fuseseră selectate pentru a fi incluse în antologiile imperiale. Cred că nu ar fi fost nici o surpriză dacă Murasaki ar fi continuat să meargă pe drumul literaturii clasice, dar poeziile nu i-ar fi adus nici pe departe un asemenea renume. Sunt onorabile, fără îndoială, însă cel care i-a adus mamei faimă nemuritoare a fost Genji.

După ce am născut, mi-am revenit în simțiri. Ai fost un copil sănătos și am stăruit să te hrănesc eu însămi, împreună cu prințul împăratesc, pe care mi se dăduse privilegiul să-l alăptez. După naștere, toropeala sarcinii s-a evaporat ca un nor greu, alungat de vântul unei zile răcoroase de toamnă. Am simțit nevoia să pun mâna pe pensulă și să mă întorc la jurnalul meu. Mi-am completat colecția cu pensulele fine ale mamei și le-am aranjat pe toate într-un suport mare de bambus pătat¹. Cea pe care am ales s-o folosesc se odihnea pe reazemul de pensule sub forma celor cinci munți, pe care mama l-a păstrat până la sfârșitul vieții ei.

Caligrafia mea era searbădă și, uitându-mă prin odaie după niște ciorne pe care să copiez câteva poezii ca să mai exersez, am dat peste teancul legat cu mătase verde-pal pe care îl îndesasem într-un sertar pe vremea când eram însărcinată și aveam grețuri. Am desfăcut nodul și am netezit foile rulate strâns. Unele erau vechi, altele – noi. Multe erau copii din Sutra Lotusului². Am

1 Specie de bambus ce prezintă pete mai închise la culoare, pe care legende chinezești le atribuie lacrimilor vărsate de soțiile împăratului chinéz Shun la moartea acestuia.

2 Lucrare centrală a budismului Mahayana (Marele Vehicul), în baza căreia se întemeiază în Japonia sectele Tendai și Nichiren.

recunoscut scrisul mamei și, mai întâi, am crezut că erau niște simple răvașe. Unele s-au dovedit într-adevăr a fi scrisori, iar altele – fragmente dintr-un jurnal. Pe spatele fiecărei foi era scrisul lui Murasaki. Totul era un talmeș-balmeș nemaipomenit, iar la început n-am putut să le găesc șirul sau înțelesul. În cele din urmă, am descoperit bucata care lămuria totul. Spre sfârșitul vieții sale, mama răscolise pesemne prin jurnalul ei, prin poeziile, prin ciornele pentru *Genji* și prin scrisorile sale și crease o autobiografie. Însă, în loc să-și aștearnă gândurile pe hârtie nouă, își scrisese ultima operă chiar pe spatele jurnalelor din care se inspirase. Acum că aveam cheia, am început să citesc.

În următoarele luni mi-am împărțit timpul între lapte și hârtie – gurița ta lacomă, mugur de prună, și ochii mei nesățioși. Tu îți trăgeai seva din mine, iar eu, din acele scrieri. Mult mă mai mir acum că nu ai nici un pic de aplecare pentru literatură, e cu neputință să nu-i fi supt gustul când erai copil.

În public eu eram deținătoarea originalului *Poveștii lui Genji*, copia mea fiind socotită cea standard. În particular, am devenit păzitoarea memoriilor mamei. După cum ți-am povestit, Genji îmi era ca un frate mai mare. Cât am crescut împreună, el a primit cea mai multă atenție, dar mai târziu m-a sprijinit la rândul lui, așa cum un frate mai mare are grijă de sora sa. Când a renunțat la cele lumești, Murasaki l-a lăsat pe Genji așa cum l-a lăsat și pe bătrânul ei tată. A căzut în sarcina mea să-i îngrijesc pe amândoi. Dacă acum mama se odihnește în paradisul lui Buddha Amida, sunt încredințată că sufletul ei este netulburat. Am făcut tot ce mi-a stat în putință să am grijă de cei pe care ea i-a lăsat în urmă.

Lumea mă lăuda pentru că aveam grijă de bunicul. Unii credeau că trebuie să fie istovitor să fii legat de o rudă mai în vârstă, dar eu nu am simțit niciodată așa ceva. Tametoki era pentru mine un izvor de înțelepciune, nicidecum o povară. Mereu politicos, niciodată înfumurat, părea ancorat de o melancolie atât de adâncă, încât aceasta, într-un mod curios, îi statornicise viața. De fapt, întotdeauna a crezut că el era cel care avea grijă de mine.

Cuprins

Cuvânt înainte	7
<i>Dramatis personae</i>	9
Scrisoarea lui Katako	13
Chilia mea efemeră	19
Jurnalul de început	20
Chifuru	27
Noaptea lunii încețoșate	43
Zoreaua	49
Salcia plângătoare	55
Ruri, cea azurie ca lapislazuli	61
Cucul	78
Râme	89
Anul Nou	94
Jurnal de călătorie	109
Însemnări de căpătâi	117
Țara luminoasă	128
Zăpada, luna	138
Vântul de la răsărit topește gheața	145
Povești chinezești	152
Surghiunul	159
Zi senină în anotimpul ploios	163
Toamna inimilor străpunse	178
Alungarea duhurilor rele	191
Dezghetuț	197
Personajul de la miazănoapte	203
Peste văzduh se lasă neguri negre ca smoala	233
Trandafirul domnesc nu păleşte	250
Bambus pătat	261

Deasupra norilor	268
Dincolo de întuneric	284
Ape zăgăzuite	293
Doamna însemnărilor de căpătâi	300
Floarea miresei, înflorită	308
Iarba de sub nea	315
La vânătoare de flori de cireș	322
Găinușa de baltă	330
Se naște un prinț	344
În bătaia razelor de lună	354
Păsări de apă	360
O mie de ani, o mie de toamne	366
Micuța noastră Murasaki	373
Tristă plutare	379
Dansurile Gosechi	385
Sfârșit de an	395
Păianjenul	401
Pui de pin în câmp	408
Preoteasa fecioară	412
Uji	421
Katako	438

EPILOG

Ultimul capitol pierdut din *Povestea lui Genji*

Fulgerul	441
Nota autoarei	461
Mulțumiri	465